

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3283/2020. (VII. 9.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Pfv.III.20.291./2018/7. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozók jogi képviselőjük (dr. Kecskés Ákos ügyvéd) útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal fordultak az Alkotmánybírósághoz. Indítványukban a Kúria Pfv.III.20.291/2018/7. számú ítélete alaptörvény-ellenességének a megállapítását és annak – a Fővárosi Ítéltábla 6.Pf.20.869/2017/8. számú ítéletére és a Fővárosi Törvényszék 31.P.22.797/2015/106. számú ítéletére is kiterjedő hatályú – megsemmisítését kérték az Alaptörvény 25. cikk (2) bekezdésének, 28. cikkének, XIII. cikkének, XXVIII. cikk (1) bekezdésének és XXI. cikk (1) és (2) bekezdésének a sérelme miatt.
- [2] 1.1. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügy előzménye, hogy a Budapest III. kerület egyik ingatlanán álló lakóépület tetején egy gazdasági társaság 2001-ben egy darab antennából álló mobiltelefon átjátszó állomást létesített. Az épület tetőzetére a mobil távközlési gazdasági társaság (az ügy I. rendű alperese) 2003 augusztusában további négy darab antennát és egy antennatartó rudat, egy másik távközlési gazdasági társaság (az ügy II. rendű alperese) 2005-ben további három darab antennát szerelt fel. Az indítványozók, akik valamennyien az ügy felperesei voltak, az átjátszó állomással szomszédos, illetve annak közelében lévő ingatlanok tulajdonosai. Az indítványozók keresetükben a fenti ingatlanon létesített mobiltelefon átjátszó állomás telepítése miatt az ingatlanjaik forgalmi értékében bekövetkezett értékvesztésből fakadó káraik megtérítését kérték, azt állítva, hogy a felszerelt és működtetett létesítmények szükségtelenül zavarják őket, az antennák és az azokhoz tartozó berendezések látványa idegen a kertvárosias környezetben, rontják a kilátást, működésük zajjal jár, a berendezések a sugárzástól és annak egészségre káros hatásaitól való félelmet keltenek, és elhelyezésük az ingatlanjaik intimitásvesztésével járt.
- [3] Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban hozott ítéletével az indítványozók keresetét elutasította. A bíróság a megismételt eljárásban kirendelt igazságügyi ingatlanforgalmi szakértő szakértői véleményéhez csatolt DVD felvételre utalással megállapította, hogy a bázisállomásra való rálátás az indítványozók ingatlanjairól az eltérő távolság és szög miatt különböző, évszakonként is változó a növények takaró hatása miatt. Rögzítette a bíróság azt is, hogy zajártalomra vonatkozó előadást csak egyes tulajdonosok tettek, de ők sem ajánlottak fel erre bizonyítást, és nem látta bizonyítottnak a mobiltelefon átjátszó állomások által kibocsátott sugárzástól való általános félelmet sem. A bíróság a háromezer összehasonlító adat elemzésén alapuló szakvéleményt fogadta el, amely alapján nem találta bizonyítottnak, hogy a bázisállomás bővítései következtében az indítványozók ingatlanjainak forgalmi értéke csökkent volna. Bizonyítatlannak ítélte a bíróság azt is, hogy a kifogásolt berendezések bármilyen módon szükségtelenül zavarnák az indítványozókat. A bíróság a szakértő véleménye és az építésügyi hatóság tájékoztatása alapján megállapította, hogy a bázisállomás más helyen csak az antennák külön-külön, több, de szintén lakóövezetben lévő helyszínre való telepítésével lehetett volna megvalósítani, amiből azt a jogi következtetést vonta le, hogy a beruházók az állomás bővítése során úgy jártak el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható, kimentve ezzel magukat a kártérítési felelősség alól.
- [4] Az indítványozók fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet helyben hagyta. Az ítéltábla fogalmilag kizártnak tekintette, hogy az átjátszó állomások intimitásvesztést okozzanak, mert azok által az indítványozók ingatlanjaiba való belátás vagy rálátás nem valósul meg, kifejtette továbbá, hogy az állomások látványa csak akkor minősülne zavarásnak, ha ahhoz fizikailag is észlelhető, valamilyen korlátozást jelentő hatás, így panorámavesztés, árnyékolás társulna. A bíróság egy berendezés tájidegenségét önmagában nem tekintette az ingatlanok birtoklását, rendeltetésszerű használatát akadályozó vagy korlátozó körülménynek,

a tájidegenséget nem minősítette szükségtelen zavarásnak, azt pedig, hogy a tulajdonos milyen küllemű létesítményt lát az ingatlanról, esztétikai kérdésként kezelte, aminek polgári jogi szempontból nem tulajdonított jelentőséget. A másodfokú bíróság indokolása szerint az állomások egészségre ártalmas sugárzása tudományos módszerekkel nem igazolt, így alaptalannak tekintette az átjátszó állomások egészségre ártalmas sugárzásától való félelmet, és nem tekintette köztudomású ténynek azt, hogy az állomások általános félelmet keltenek az emberekben, mint ahogyan bizonyítás nélkül azt sem, hogy a sugárzástól való félelem következtében csökkenhet az ingatlanok forgalmi értéke. A bíróság részletesen kitért arra is ítéletében, hogy a 10%-os értékcsökkenést feltételező szakvéleményt miért tekinti spekulációnak, és miért fogadta el a hárommezer összehasonlító adat elemzésén alapuló másik szakvéleményt, amely nem tudott az állomásokkal okozati összefüggésbe hozható ingatlanforgalmi értékcsökkenést kimutatni. A bíróság álláspontja szerint az indítványozók a törvény alapján őket terhelő kötelezettségük ellenére sem tudták eredményesen bizonyítani, hogy az állomások létesítésével okozati összefüggésben csökkent az ingatlanjaik forgalmi értéke, amit az indítványozók terhére értékelt. Az ítélet tábla rögzítette azt is, hogy az átjátszó állomások máshol csak lakóövezetben, az antennák szétválasztásával lettek volna telepíthetőek, a beruházóktól azonban nem várható el, hogy az indítványozók helyett másoknak okozzanak kárt, ezért nem róható fel nekik, hogy az állomásokot az indítványozók által kifogásolt helyre telepítették. Végezetül a bíróság a hírközlési szakértő véleménye alapján megállapította azt is, hogy a beruházók a szóban forgó állomások telepítése során betartották a jogszabályban előírt védőtávolságot.

- [5] 1.2. Az indítványozók felülvizsgálati kérelme alapján eljáró Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta. A kúriai ítélet indokolása elsőként – utalva az indítványozók más, hasonló ügyekben korábban hozott bírói döntésekre való hivatkozására – hangsúlyozta, hogy minden jogvita az adott tényállás egyedi körülményei alapján bírálható el, még a hasonló tényállás melletti jogviták között is lehetnek olyan lényeges különbségek a tényállás egyes elemeiben, amelyek a korábbihoz képest eltérő döntés meghozatalát indokolják. Ezt követően a bíróság ismertette és részletesen elemezte a jogvita elbírálása szempontjából releváns jogi normát, kitérve ennek keretében az irányadó bírói gyakorlatra is, kiemelve az ilyen típusú ügyekben az érdekmérlegelés fontosságát és jelentőségét. A Kúria megállapította, hogy a beruházóknak közműszolgáltatói feladatkörükben, a társadalmi elvárásoknak megfelelően alapos gazdasági érdeke fűződött a perbeli távközlési berendezések létesítéséhez, és az eljárás során aggálymentes, az ítélezés alapjául elfogadható szakértői véleménnyel megfelelően bizonyították, hogy az adott távközlési körzet esetében nem volt más helyszín vagy megoldás, ami nem járt volna zavarással, vagy kivitelezhető lett volna kisebb zavarással. Mindebből a bíróság azt a következtetést vont le, hogy más helyszín választása esetén az indítványozók egészben vagy részben ugyanazt a zavaró hatást élik meg, illetve más természetes személyek is érintetté válnak, azaz a beruházók számára nem volt lehetséges a törvényes érdekük zavaró hatás nélküli vagy kisebb zavaró hatással való megvalósítása. A Kúria megítélése szerint az indítványozók alaptalanul sérelmezték a bizonyítási szabályok megsértését is, mivel a jogerős ítélet nem sérti az ezzel kapcsolatosan megjelölt rendelkezéseket és a tényállás megállapításához valamint az érdemi döntés meghozatalához szükséges bizonyítást az elsőfokú bíróság is az eljárási szabályok megtartásával folytatta le, továbbá a bizonyítás eredményéből helyes következtetést vont le, mind ténybelileg, mind jogilag. A bíróság rámutatott arra is, hogy – az indítványozók állításával ellentétben – a jogerős ítélet nem sérti az Alaptörvény 25. cikk (2) bekezdésében foglaltakat, és nem hagyja figyelmen kívül a vonatkozó bírói gyakorlatot sem, majd részletesen indokolta azt, hogy az indítványozók által hivatkozott ügyek tényállása miatt és mennyiben tért el a jelen jogvitához vezető ténybeli körülményektől. A Kúria végezetül rögzítette, hogy az indítványozók keresete a forgalmi értékcsökkenés bizonyítottságának hiányában sem volt megalapozott, és a szükséges mértéket meghaladó zajhatást sem bizonyították, illetve az intimitásvesztés megítélése és a tájidegenség kérdésében is osztotta a másodfokú bíróság álláspontját.
- [6] Az indítványozók ezt követően fordultak az Alkotmánybírósághoz. Beadványukban az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmét részben azáltal látták megvalósulni, hogy a Kúria ítélete nem tartalmaz számukra megfelelő indokolást a hozott döntésre nézve, ennek keretében kifogásolták az felülvizsgálati ítélet indokolásának rövid terjedelmét, majd felsorolták azokat az általuk tett hivatkozásokat és érveket, amelyekkel – megítélésük szerint – a Kúria nem foglalkozott, illetve amelyek figyelmen kívül hagyását nem indokolta meg. Állításuk szerint a fegyveregyenlőség elvét sértette, hogy az igazságügyi szakértőnek átadott adatokat az indítványozók nem ismerhették meg, az első- és a másodfokú bíróság „szelektált, tendenciózusan válogatott a perben feltárt tények és az egyes szakértői véleményekben szereplő megállapítások között”, majd felsorolták az egyes bírói fórumok – megítélésük szerint – valótlan állításait, „teljesen szakmaiatlan, nyilvánvalóan téves és iratellenes

megállapításait” és az általuk „megtévesztően használt” fogalmakat. Az indítványozók meglátása szerint az általuk támadott ítéletek „az Alaptörvény 28. cikkében foglalt rendelkezést figyelmen kívül hagyták”. Az indítványozók érvelése szerint a bírói döntések azért sértik az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdését, mert a tulajdonukban lévő ingatlanok közelében létesített átjátszó állomások jelentősen korlátozzák ingatlanjaik használati jogát, az átjátszó antennák telepítői és működtetői nem tettek eleget annak a velük szemben mindenképpen támasztható elvárásnak, hogy a telepítéssel együtt járó zavarás káros következményeit méltányos módon enyhítsék, és a beruházóknak azt sem sikerült bizonyítaniuk, hogy az állomások létesítésére kizárólag az adott helyszínen volt lehetőségük. Az indítványozók az Alaptörvény XXI. cikke általuk állított sérelmét alátámasztva a bírói döntések kritikájaként megfogalmazták, hogy a „másodfokú bíróságnak és a Kúriának az emberek egészségét is érintő, a jogalkalmazás körébe tartozó kérdésekben sokkal körültekintőbben és differenciáltabban kellene eljárniuk és egy olyan, a tudomány, a szakemberek által is többféleképpen, gyakorlatilag ellentétesen értékelt kérdésben, mint a telefonátjátszó állomások sugárzó hatásának az emberi szervezetre gyakorolt hatása, a tudomány legújabb eredményeit is figyelembe véve kellene eljárnia”, és rámutattak a rendes bíróságoknak az ebben a kérdésben is fennálló „komoly felelősségére”. Véleményük szerint „egy ilyen vitatott, kifejezetten tudományos kérdésben a bíróságok akkor foglalnának el helyes álláspontot az Alaptörvény XXI. cikkének szellemében, ha nem abból indulnának ki, hogy tudományos módszerekkel nem bizonyított az átjátszó állomások káros sugárzó hatása, hanem azt tartanák szem előtt, hogy az nem bizonyított, hogy ez a sugárzás az emberi egészségre nem ártalmas”. Végezetül az indítványozók álláspontja szerint a kúriai döntés ellentétben áll az Alaptörvény 25. cikk (2) bekezdésében foglaltakkal is, mivel a Kúria ügyekben hozott ítélete több kérdésben is eltér a Legfelsőbb Bíróság és a Kúria korábban egységes gyakorlatától úgy, hogy ennek „lényegében indokát sem adta”. Az indítványozók alkotmányjogi panaszukat az Alkotmánybíróság főtítkárának erre irányuló felhívására kiegészítették annak rögzítésével, hogy ügyekben az eljárás a három bírósági szinten összesen 11 év és 11 napig tartott, egyekben a kiegészítés megismétli az elsőként benyújtott beadványukban foglaltakat.

- [7] 2. Az Alkotmánybíróságnak az Abtv. 56. §-a alapján mindenképp azt kellett megvizsgálnia, hogy az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság törvényi feltételeinek eleget tesz-e.
- [8] 2.1. Az indítványozók az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott hatvan napos határidőben nyújtották be az alkotmányjogi panaszt. A jogi képviselő a meghatalmazását csatolta. A rendes jogorvoslattal nem támadható kúriai ítélet az eljárást befejező döntésnek minősül, így alkotmányjogi panasszal támadható. A kérelmezők alkotmányjogi panasz benyújtására indítványozói jogosultsággal rendelkeznek, érintettségük – mivel a támadott ítélettel lezárt eljárásban felperesek voltak – fennáll.
- [9] 2.2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának törvényi feltétele [Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pont], hogy az indítványozó Alaptörvényben biztosított jog sérelmére hivatkozzon. Az indítvány e feltételnek csak részben tesz eleget, nem tartalmaz ugyanis az indítványozók számára Alaptörvényben biztosított jogot az Alaptörvény 28. cikke és a 25. cikk (2) bekezdése, így azokra alkotmányjogi panaszt alapítani az indítványozóknak nincs lehetősége. A panasz tehát e tekintetben nem felel meg az Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pontjába foglalt feltételnek.
- [10] 2.3. A kérelem a határozottság Abtv. 52. § (1b) bekezdésében felsorolt követelményeinek részben eleget tesz, tartalmazza ugyanis a) azt a törvényi rendelkezést, amely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására, továbbá azt, amely az indítványozók indítványozói jogosultságát megalapozza (Abtv. 27. §); b) az eljárás kezdeményezésének indokait (a bíróságok eljárása és döntése alapvető jogok sérelmét okozta); c) az Alkotmánybíróság által vizsgálendő bírósági döntést; d) az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit [XXVIII. cikk (1) bekezdés, XIII. cikk, XXI. cikk (1) és (2) bekezdés]; e) indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett bírósági döntés az indítványozók álláspontja szerint miért ellentétes az Alaptörvény általuk megjelölt rendelkezéseivel; f) kifejezett kérelmet arra, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg a támadott bírósági döntés alap törvény-ellenességét és semmisítse azt meg az első- és másodfokú ítéletekre is kiterjedő hatállyal.
- [11] Mindazonáltal az indítványozók az Alaptörvény XIII. cikke és XXI. cikk (1) és (2) bekezdései vonatkozásában megfelelő alkotmányjogi érvekkel, alkotmányjogilag releváns indokolással nem támasztották alá kérelmüket. Az Alkotmánybíróság jelen ügyben is hangsúlyozza: „Indokolás hiányában a kérelem nem felel meg a határozottság Abtv. 52. § (1b) bekezdésében írt követelménynek, annak elbírálására nincs lehetőség” {34/2014. (XI. 14.)

AB határozat, Indokolás [212]]. A kérelem tehát e tekintetben nem felel meg az Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontjában írt feltételnek.

- [12] 3. Az Abtv. 29. §-a a befogadhatóság tartalmi feltételeként határozza meg, hogy az egyéb törvényi feltételeknek megfelelő alkotmányjogi panasz alapvető jelentőségű kérdést vessen fel vagy a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességre utaljon. A feltételek meglétének a vizsgálata az Alkotmánybíróság mérlegelési jogkörébe tartozik.
- [13] Elsőként emlékeztet az Alkotmánybíróság egyrészt arra, hogy – amint arra az indítványozók is utaltak kérelmükben – az Alkotmánybíróságnak részletesen kimunkált és következetesen alkalmazott gyakorlata van az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése tartalmát érintően. Jelen ügy ehhez képest nem vet fel olyan új, alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, amely a panasz befogadását és érdemi elbírálását indokolná.
- [14] Hangsúlyozandó továbbá, hogy a „bírói döntés elleni alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének” {3107/2016. (V. 24.) AB végzés, Indokolás [35]}. Az Alkotmánybíróság a bírói döntéssel szemben benyújtott alkotmányjogi panasz intézményén keresztül is az Alaptörvényt és az abban elismert jogokat oltalmazhatja {erről lásd elsőként: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]}. Vagyis az Alkotmánybíróság a bírói döntések felülvizsgálata során is az Alaptörvényben elismert alapjogi követelményrendszer tényleges érvényesülését garantálja. „A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki. Ez a jogkör azonban nem teremthet alapot arra, hogy minden olyan esetben beavatkozzon a bíróságok tevékenységébe, amikor olyan (állítólagos) jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor, mely egyéb jogorvoslati eszközzel már nem orvosolható. Sem a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga [...] nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírói szervezet feletti szuperbírói szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el. [...] A bíró bármely ténybeli vagy jogi tévedése nem teszi automatikusan tisztességtelenné az egész eljárást, mivel az ilyen tévedések teljesen soha nem küszöbölhetők ki, azokat az igazságszolgáltatás ma ismert rendszere magában hordozza.” {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]–[15]}
- [15] Az „Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése egy processzuális alapjogot tartalmaz, amely elsősorban a bírósági eljárással szemben támasztott eljárási garanciák rendszerét jelenti” {3181/2018. (VI. 8.) AB határozat, Indokolás [42]}. Az Alkotmánybíróság korábbi döntéseiben nem zárta ki, hogy a *contra legem* jogalkalmazás kivételes esetben, a bírói jogértelmezés kirívó – alapjogi relevanciát elérő – hibája miatt a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmének a megállapíthatóságára vezessen. Mindazonáltal az esetlegesen *contra legem* jogértelmezés és jogalkalmazás önmagában nem alapozza meg az alkotmányellenességet, tehát a pusztán a bírói jogértelmezés állított hibájára alapított alkotmányjogi panaszt – a tisztességes bírósági eljáráshoz való joggal összefüggésben – az Alkotmánybíróság érdemben nem vizsgálja {20/2017. (VII. 18.) AB határozat, Indokolás [21]–[29]; 3295/2019. (XI. 18.) AB végzés, Indokolás [37]–[40]}.
- [16] Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint az indítvány végső soron nem irányul egyébre, mint a rendes bíróságok ténymegállapításainak, bizonyítás felvételének és bizonyíték-értékelésének valamint jogértelmezésének a megváltoztatására. Az Alkotmánybíróság azonban ettől mindig következetesen tartózkodott, mivel a tényállás megállapítása, a bizonyítási eljárás lefolytatása, a bizonyítékok értékelése és a jogszabályok értelmezése a rendes bíróságok hatáskörébe tartozó feladat, amelyet az Alkotmánybíróság nem vonhat magához. Az Alkotmánybíróság feladata nem a tény-, illetőleg jogkérdések felülvizsgálata, hanem az, hogy az Alaptörvényben foglalt garanciákból fakadó minimumot számon kérje a bíróságoktól.
- [17] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az eljáró bíróságok reagáltak az indítványozók által előadott jogi és nem jogi érvekre, és értelmezték a hivatkozott és alkalmazott jogforrásokat. A bíróságok bemutatták, milyen tényállás, bizonyítékok és indokok alapján látták úgy, hogy az indítványozókat nem illeti meg kártérítés a megállapított tényállás és a vonatkozó jogi normák összevetése alapján. A Kúria az indítványozók által sérelmezett döntését minden kétséget kizáróan megindokolta: megjelölte, hogy a felülvizsgálati kérelmet elutasító döntését milyen rendelkezésekre alapította, a vonatkozó bírói gyakorlat ismertetése keretében kitért arra is, hogy jelen ügy tényállása miatt és mennyiben tér el az indítványozók által hivatkozott döntések alapjául szolgáló ügyek tényállásaitól. A Kúria részletes indokokkal támasztotta alá azt is, hogy a kártérítési felelősséget megalapozó jogszabályokat miért nem tartotta a konkrét ügyben alkalmazhatónak. Az Alkotmánybíróság erre vonatkozó gyakorlata szerint „[a] bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem az indítványozó szubjektív elvárásait

kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása.” {30/2014. (IX. 30.) AB határozat, Indokolás [89]} Az Alkotmánybíróság nem vizsgálhatja továbbá az indokolásban megjelölt bizonyítékok és érvek megalapozottságát, ahogyan azt sem, „[h]ogy a jogalkalmazó helytállóan értékelte-e az eljárásban beszerzett bizonyítékokat és előadott érveket” {3065/2016. (IV. 11.) AB határozat, Indokolás [36]}.

- [18] Önmagában az, hogy az indítványozók a számukra hátrányos, de az egyébként megindokolt bírósági döntés érvelését tévesnek tartják, nem alkotmányossági kérdés, és nem ad alapot a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyének a megállapítására.
- [19] Az indítványozók beadvány-kiegészítésükben a per elhúzódására is hivatkoztak, sérelmezve, hogy ügyükben 11 év után született felülvizsgálati ítélet. Az Alaptörvény a XXVIII. cikk (1) bekezdésében rögzíti az észszerű határidőn belüli elbírálás követelményét is. Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséhez kapcsolódó határozataiban megállapította, hogy az észszerű határidőn belüli elbíráláshoz való jog a tisztességes eljáráshoz való alapjog egyik részjogosítványa, következésképpen tehát e jog sérelmére alkotmányjogi panasz alapítható. Alapvetően azonban „az Alkotmánybíróságnak nincs hatásköre arra, hogy egy adott bírósági eljárás jelentős elhúzódásából eredő következményeket enyhítse vagy orvosolja. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 27. §-a szerinti panasz esetén csupán az indítványban támadott bírósági ítélet megsemmisítése felől rendelkezhet (amennyiben az Alkotmánybíróság a jelen ügyben támadott ítéleteket megsemmisítené, a bírósági eljárás újra kezdetét venné, tehát a per csak tovább húzódna).” [Lásd legutóbb: 3046/2019. (III. 14.) AB határozat, Indokolás [66]} A per elhúzódásával összefüggésben az Alkotmánybíróság jelen ügyben azonban utal arra is, hogy abban megismételt eljárásra került sor, éppen a megalapozott döntés meghozatala érdekében. A megismételt eljárás eredményeként 2017. május 10-én született meg az elsőfokú ítélet, amelyet a másodfokú bíróság még ugyanezen év november 30-án kelt jogerős ítéletével helybenhagyott, a Kúria pedig 2019. március 27-én hozta meg felülvizsgálati ítéletét. Mindazonáltal az eljárás elhúzódásából származó igényüket a panaszosok csak egyéb jogi úton – elsősorban polgári perben – tudják érvényesíteni.
- [20] 4. Tekintettel arra, hogy az indítvány nem vetett fel alapvető jelentőségű alkotmányjogi kérdést, illetve nem mutatott rá a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességre, az Alkotmánybíróság az indítványt – az Abtv. 56. § (3) bekezdésére figyelemmel – az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2020. június 23.

Dr. Szabó Marcel s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró,
az aláírásban akadályozott
dr. Dienes-Oehm Egon
alkotmánybíró helyett

Dr. Szabó Marcel s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró,
az aláírásban akadályozott
dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó
alkotmánybíró helyett

Dr. Szabó Marcel s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró,
az aláírásban akadályozott
dr. Salamon László
alkotmánybíró helyett

Dr. Szabó Marcel s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró,
az aláírásban akadályozott
dr. Szalay Péter
előadó alkotmánybíró helyett

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1300/2019.

